

Bøggild

Af Jens Peter Larsen

Jens Peter Larsen

Født 4. november 1959 i Fjerritslev som søn af Inga og Helge Ejvind Larsen. Opvokset på ejendommene »Fuglsang« i Brøndum og »Frydendal« i Husby.

Ni års skolegang i Fjerritslev. Som ung ansat ved gartneri og landbrug. Herefter renovatør i næsten 30 år samt kortvarige job i svejsemaskine- og rørindustrien samt den kommunale hjemmepleje.

De sidste 18 år tilknyttet Knud Sko og p.t. (2014) i voksenlære som salgsassistent. Samtidig selvstændig vognmand for Nordjyske Distribution.

Tidligere medlem af skolebestyrelsen ved Fjerritslev Skole, formand for Vester Han Herreds Skytteforening, riffelinstruktør og bestyrelsesmedlem i Skovsgaard Jagtforening, riffelprøvesagkyndig for Danmarks Jægerforbund/ Skov- og Naturstyrelsen, våbenkonsulent (kontrollant) i De Danske Skytteforeninger samt næstkommanderende og skydelærer i HJVK 1202.

Gift 1989 med Helle Eriksen, bosat Øster Fælledvej 4, Fjerritslev.

Bøggild, hvis øgenavn i Hjemmeværnet var noget i retningen af »Buggels«, stammer fra Korsholm. Han var søn af den navnkundige snedkermester Emil Rasmussen, der boede i den gamle skole, og her havde Bøggild sin opvækst.

Bøggilds far havde en fortid i hjemmeværnsforeningen under dyrlæge Aage Simonsen fra Skerping, men det var nu ikke så meget herfra, Bøggild havde sin interesse for hjemmevern og skydevåben, ikke i første omgang i hvert fald.

Bøggild siger selv, at det spændende ved skydevåben stammede fra hans skoletid i Ørebro. På vej til skole skulle han passere bager Ginus i Korsholm. Ginus var en meget markant personlighed, og det var faktisk den, der vækkede Bøggilds interesse først.

En dag fandt Bøggild nemlig en 10-øre uden for Ginus' butik, og den skulle selvfølgelig straks omsættes i et stykke vingummi i butikken. Da Ginus opdagede, at han var blevet vækket af sin morgensøvn (bagere er jo tidligt oppe) bare for et stykke vingummis skyld, blev han så ophidset, at han truede knægten med at skyde ham (de, der kendte Ginus, vidste, at han kunne fremsætte knap så velmente trusler i en meget alvorlig tone!).

Efter en tid gik det nu således, at Bøggild fandt en 10-øre mere, og den skulle selvfølgelig også bruges til den søde tand. Men da Ginus opdagede, at seancen var ved at gentage sig, mumlede han en hel masse og forsvandt ud bagved, hvorefter Bøggild klogeligt kom i tanker om, at han nok skulle skynde sig i skole! Han nåede dog at høre et gevaldigt brag bag ved sig, inden han var helt i sikkerhed.

Herefter turde han ikke gå forbi butikken et halvt års tid af skræk for at blive skudt – men det var altså startskuddet så at sige, til at Bøggild fandt skydevåben interessante, og da han senere i livet fik mulighed for at melde sig til Hjemmeværnet, var det næsten en selvfølge for ham.

Vi springer lidt i tiden og går straks til en øvelse med en af opklaringseskadronerne fra Jydske Dragonregiment i Holstebro. Hjemmeværnskompagni 1202 have fået til opgave at sinke opklaringseskadronens fremrykning fra Vust mod Gøttrup, og den opgave var Bøggild Rasmussen selvfølgelig med til at udføre.

Med til historien hører, at når en sådan opklaringsenhed rykker frem i et område, ja, så kører de ikke bare frem i en lang række. Nej, de rykker springvis frem, og det vil sige, at eksempelvis den ene halvdel eller tredjedel sikrer fra udvalgte, strategiske positioner, mens de andre rykker frem i terrænet og indtager nye positioner, hvor de så sikrer under de øvrige fremrykning, lidt efter samme princip, som når fodfolk rykker frem under ild og bevægelse.

En sådan opklaringseskadron bestod dengang af et antal spejdere, som kørte i helt åbne og svært bevæbnede jeeps, et antal panserinfanterister i pansrede mandskabsvogne, et førerelement i lastvogne/landrovere samt et antal hurtigtgående, lette kampvogne (M/41). Kampvognene var jo den slagkraftige nerve i denne type enhed, og det var heller ikke dem, man indsatte umiddelbart. De kom som regel lidt inde i scenariet, når og hvis der blev behov for at slå sig igennem. Det var jo dem, der i sagens natur havde den største ildkraft.

Hjemmeværnskompagni 1202 havde fået til opgave at bemane et par modstandssteder under denne øvelse, og et af stederne var ude omkring Gøttrup Rimme, nord for hovedvejen. Selv var jeg placeret midt i modstandsstedet og havde fået til opgave at lave en markering på en sprængladning i vejsiden.

Vi var således med til at øve den danske hær i forhold til vejsidebomber, lang tid før begrebet »vejsidebombe« blev kendt. Jeg løste opgaven ved hjælp af et såkaldt signalblus, noget man normalt anbragte i forbindelse med nogle snubletråde i en bevogtning af objekter, primært for at alarmere om indtrængere i terrænet udenom, men også for at give skytterne lys til at nedkæmpe angribere. Alarmblusset afgiver en meterhøj flamme i adskillige sekunder ved aktivering.

Jeg anbragte alarmblusset helt ude i vejsiden, behørigt »sløret« efter datidens retningslinjer og trak en gennemsigtig fiskesnøre fra udløseranordningen over en mark med græssende heste og ind i et buskads på modsatte side. Herfra kunne jeg overvåge det meste af forterænnen og udløse »minen« i rette tid, når en af kampvognene dukkede op.

Heldigvis havde jeg rigeligt med fiskesnøre på rullen, for det blev nødvendigt flere gange at fire los, når hestenes hove tog snøren med sig et stykke og tilbage igen, når der var fri bane igen. Vel ikke nødvendigt at sige, jeg var skrækslagen for, at netop hestene skulle udløse den i utide!

Bøggild derimod havde indrettet sig med sit hurtigtskydende maskingevær model 62 under en væltet bjergfyrlige op ad vejen, og her var han ganske godt skjult for de forankørende spejdere. Jeg kan huske, at der gik næsten to timer, fra at vi kunne høre dem, til den første kampvogn endelig dukkede op.

Forud havde der været voldsom aktivitet af spejdere, der kørte frem og tilbage (de havde sikkert lugtet luntten så at sige), og pansrede mandskabsvogne, der springvis kørte frem og satte soldater af på sydsiden.

Vi holdt vejret i spænding. Det var jo en af kampvognene, vi var efter. Pludselig kom den første drønende under bulder og brag, og den valgte uheldigvis netop at gå i stilling i vejsiden en halv meter fra Bøggilds bjergfyrr.

Da den havde sikret der i en rum tid, dukkede eskadronchefen op i sin landrover og holdte ind lige bag kampvognen for at opnå dækning velsagtens. Da kampvognen efter en hel del nervepirrende minutter blev beordret til videre fremfærd, drejede den selvfølgelig ud på vejen, hvorved det ene bælte lige så gelinde løftede bjergfyren op og afslørede Bøggild med sit maskingevær.

Bøggild påstod bagefter, at han aldrig havde set en officer med så vidt opspilede øjne, som eskadronchefen havde i netop det øjeblik, han fik øje på ham og maskingeværet, lige op og ned ad bæltet på en af hans kampvogne.

Mere nåede han ikke, før Bøggild genoptog Ginus' praksis og sendte dem på vild flugt med en lang byge af skud. Nu var de jo adviseret, og jeg kan tænke, at nerverne var uden på panseret herefter. De ville jo nødig »tabe« til en hjemmeværnsenhed.

Da endelig samme kampvogn nåede »min« vejsidebombe, kunne jeg trække i fiskesnøren og sende en enorm stikflamme ud over vejen foran den. Kørerens bremsede så hårdt, at kampvognen vippede helt op på næsen og faldt tilbage igen, inden han gav gas og forsvandt skyndsomt.

Det samme gjorde jeg (og selvfølgelig resten af gruppen), men jeg nåede lige at registrere, at hestene tilsyneladende tog det med så meget ro, at man skulle tro, det var hverdagskost på Gøttrup Rimme.

Jo, denne dag var det meget tæt på at blive alvor for »Buggles« og for hestene!